

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: علی کاظمی - ایران

۱۹ اپریل ۲۰۱۷

«قطعه‌نامه به مناسبت اول ماه می، ۱۱ اردیبهشت [ثور]

روز جهانی کارگر»

نظام سرمایه داری، جهان را بیش از پیش به ورطه فقر دائمی، بیکاری، گرسنگی، جنگ و آوارگی و تخریب منابع زیست رانده است. این نظام برای نجات از بحران های ذاتی اش، هستی و وضعیت تأمین معاش کارگران و توده های زحمتکش را به فاجعه کشانده است. اول ماه مه، روز همبستگی و اتحاد کارگران به ضد این نظام استثمارگر و تبهکار است.

در نظام سرمایه داری ایران نیز: پائین نگه داشتن هر چه بیشتر سطح مزدها (تعیین حداقل مزد ۹۳۰ هزار تومانی برای سال ۹۶ که کمتر از یک چهارم خط فقر است) و قدرت خرید کارگران، کاهش امنیت شغلی و آسان تر کردن اخراج کارگران توسط کارفرما (به ویژه در اصلاحیه های اخیر قانون کار) از راه تحمیل قراردادهای موقت هرچه کوتاه تر (حتی ۶ روزه، سفید امضاء، شفاهی، دوگانه، اخذ چک و سفته)، سرکوب تلاش های کارگران برای ایجاد تشکل های مستقل، عدم پراخت حقوق و مزایای کارگران از سوی کارفرمایان خصوصی و دولتی، بیکاری شدید و مزمن و نبود بیمه بیکاری (طبق آمار رسمی تنها حدود ۴% کارگران بیکار در ایران از مستمری بیکاری بهره مند اند)، افزایش سوانح و حوادث کار و نبود مقررات ایمنی و بهداشت در محیط کار، تبعیض و فشار مضاعف بر کارگران زن، کار کودکان زیر ۱۶ سال، تبعیض ملی و مذهبی و غیره و غیره بیداد می کنند.

افزون بر اینها کارگران در ایران از حق ایجاد تشکل های مستقل و حقیقی خود محروم اند و شمار زیادی از کارگران به خاطر دفاع از این حق و یا دفاع از دیگر حقوق و خواسته های کارگری و یا به «اتهام» شرکت در اعتصاب و تظاهرات در زندان اند و عده زیادی در دادگاه ها به زندان و تحمل شلاق و اخراج محکوم می شوند. حتی در مواردی هم که دادگاه کارگران را از به اصطلاح «جرائمی» که به آنها نسبت داده شده تبرئه کرده است، کارفرما به تصمیم خود و خلاف مقررات حاکم آنها را اخراج می کند.

کارگران در ایران بزرگترین طبقه اجتماعی و اکثریت مطلق جمعیت را تشکیل می دهند که بیش از ۸۰% ثروت جامعه حاصل کار آنان است و با این حال روز به روز فقیر تر می شوند. این شرایط فلاکت بار به معلمان، پرستاران و

کارکنان بیمارستان ها، بازنشستگان، بیکاران و جوانان جویای کار، دانشجویان، دستفروشان، کارگران مهاجر و تمامی زحمتکشان نیز لطمات همه جانبه ای وارد آورده است.

اما در چنین وضعیت و درست به خاطر چنین وضعیتی کارگران نباید قربانی شرایط تحمیل شده از سوی نظام سرمایه داری باشند و باید اوضاع را تغییر دهند! برای این کار باید تنها به نیروی پایان ناپذیر خود و دیگر زحمتکشان تکیه کنند؛ به مدیران اقتصادی، سیاسی و اداری سرمایه داری کوچک ترین اعتمادی نداشته باشند و فریب ایدئولوژی پردازان رنگارنگ طبقه سرمایه دار را نخورند. کارگران با اتحاد و همبستگی و مبارزه همه جانبه پیگیر می توانند نه تنها اوضاع موجود را به نفع خود تغییر دهند، بلکه زمینه های ایجاد جامعه ای فارغ از ستم و استثمار را فراهم کنند. آری کارگران سازنده جهان آینده اند!

مبارزه برای خواست های فوری اقتصادی و اجتماعی کارگران ایران

- به رسمیت شناختن حق تشکل های مستقل کارگری (مستقل از دولت و همه نهادهای حکومتی، از کارفرمایان، از احزاب سیاسی و نهادهای مذهبی) در همه رشته های فعالیت اقتصادی، اجتماعی، اداری، فرهنگی و غیره.
- حق شرکت و دخالت سازمان های مستقل کارگری در تدوین قانون کار.
- به رسمیت شناختن حق انعقاد پیمان های جمعی کار بین کارگران و کارفرمایان.
- برقراری بازرسی کارگری مرکب از نمایندگان منتخب کارگران با حقوق و اختیارات کافی برای نظارت بر شرایط کار در همه مؤسساتی که در آنها کار مزدی انجام می شود.
- برقراری حداکثر ۴۰ ساعت کار و دو روز متوالی استراحت در هفته، و حداقل یک ماه مرخصی در سال با حقوق و مزایای کامل، برای کارگران مزدی.
- تعیین حداقل مزد بر اساس هزینه متوسط خانوار شهری (بر طبق آمار بودجه خانوار) و افزایش آن به نسبت تورم و بارآوری اجتماعی کار با تأیید نمایندگان منتخب کارگران.
- ممنوعیت کار کودکان و نوجوانان کمتر از ۱۶ سال و محدود کردن کار کارگران ۱۶ تا ۱۸ ساله به حداکثر ۴ ساعت کار در روز.
- رفع هرگونه تبعیض جنسی، دینی، ملی و قومی در استخدام، تصدی مشاغل و مسؤلیت ها و حقوق و مزایا و غیره.
- مزد برابر زنان با مردان برای کار برابر و مشابه.
- حق بیمه عمومی بیکاری برای کارگران بیکار و همه جویندگان کار.
- بیمه رایگان تمام کارگران مزدی برای درمان و پیشگیری بیماری ها، صدمات ناشی از حوادث و سوانح کار، از کار افتادگی و علیلی
- تعطیل رسمی و با حقوق روز اول ماه مه در همه مؤسساتی که کارگران مزدی در آنها به کار اشتغال دارند.
- حق بازنشستگی کارگران پس از حداکثر سی سال کار یا شصت سال سن بر مبنای بالاترین حقوق دریافتی؛ افزایش سالانه حقوق آنان به نسبت افزایش مزد کارگران شاغل؛ کاهش میزان حداکثر سنوات کار و یا سن بازنشستگی در مشاغل دشوار و خطرناک: تعیین این امور در صلاحیت اتحادیه های کارگری مستقل و یا دیگر ارگان های منتخب کارگران است.

- مرخصی زایمان به میزان حداقل ۶ ماه با حقوق و مزایای کامل برای زنان کارگر شاغل یا بیکار؛
- تقبل همه هزینه های مراقبت و درمان پیش و پس از زایمان توسط سازمان بیمه های اجتماعی.
- تضمین پرداخت مزد کارگران در پایان هر ماه برای کاری که انجام داده اند، توسط دولت، در صورتی که کارفرما به هر دلیل از پرداخت آن شانه خالی کند.
- ممنوعیت بستن کارخانه ها توسط کارفرمایان بدون تأیید اتحادیه های کارگری یا دیگر سازمان های منتخب کارگران.
- ممنوعیت اخراج کارگران توسط کارفرمایان بدون تأیید اتحادیه های کارگری یا دیگر سازمان های منتخب کارگران.
- بازگشت فوری کارگرانی که به علت مبارزه برای خواست های کارگری زندانی و اخراج شده اند به کار خود؛ رفع اتهام و منع تعقیب آنها و ابطال احکام قضائی به ضد فعالان کارگری، پرداخت حقوق و مزایای مدتی که از کار برکنار شده بودند.
- آموزش رایگان در تمام سطوح برای همه؛ آموزش اجباری تا پایان ۱۶ سالگی برای همه کودکان و نوجوانان دختر و پسر؛ تأمین رایگان کتاب ها و وسایل درسی؛ تأمین دست کم یک وعده غذا برای دانش آموزان.
- بیمه درمانی رایگان برای همه کسانی که تحصیل می کنند.
- مبارزه برای تأمین مسکن مناسب برای همه.
- برابری حقوق کلیه کارگران ساکن ایران فارغ از ملیت، جنسیت و مذهب آنان و رفع هر نوع تبعیض به ضد همه کارگران مهاجر یا دیگر کارگران سایر ملیت ها که در ایران شاغل و یا ساکن اند.

زنده باد اول ماه می روز جهانی کارگران!

پرتوان باد اتحاد و همبستگی کارگران همه کشورها برای محور استثمار از جهان!
 ۱۱ اردیبهشت [ثور] ۱۳۹۶

جمعی از کارگران پتروشیمی های منطقه ماهشهر و بندر امام

جمعی از کارگران محور تهران - کرج

کارگران پروژه های پارس جنوبی

فعالان کارگری شوش و اندیمشک

فعالان کارگری جنوب